

Creative Park

Canon

Creative Park

NEOMEJENE PUSTOLOVŠČINE

Napisala Denitza Mineva-Deslandes

Liki devetih pustolovcev v tej zgodbi temeljijo na najljubših papirnatih igračah otrok in staršev iz Grčije, Romunije, Ukrajine, Bolgarije, Srbije, Severne Makedonije, Slovenije, Bosne in Hercegovine in Hrvaške.

NEOMEJENE PUSTOLOVŠČINE

Avtor — Denitza Mineva-Deslandes, Pariz

Umetniško vodstvo, ilustracije in produkcija — NEXT-DC Agency, Sofija

Creative Park

Igrače so nastale s pomočjo [canon.si/endlesstoys](https://www.canon.si/endlesstoys)

Creative Park je brezplačna spletna platforma, s katere lahko prenašate, tiskate in ustvarjate igrače, stilsko ročno izdelane okraske, prilagodljive voščilnice, ročne predloge in še veliko več.

Vse pravice pridržane © 2020

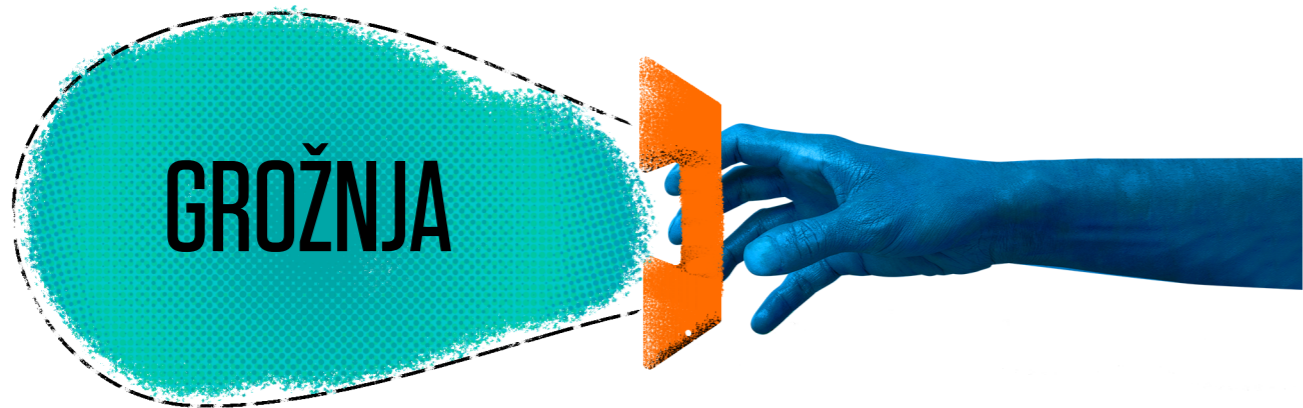
Canon

Zajec, Pes, Nimfa, Mačka, Slon, Sova, Tiger, Prerijski pes in **Kokoš** so bili zabavna in tudi precej nenavadna družčina, saj so živeli daleč narazen – vsak v svoji državi in v resnici se nikoli niso srečali.

Sicer pa so se pogosto pogovarjali med seboj po telefonu, pisali drug drugemu pisma, pošiljali fotografije in pakete. Izmenjavali so si kuharske recepte, ideje in nasvete tako o nepomembnih kot o resnih zadevah, delili so svoje radosti in stiske ...

Ja, kljub razdalji, ki jih je ločevala, so bili Zajec, Pes, Nimfa, Mačka, Slon, Sova, Tiger, Prerijski pes in Kokoš resnično **veliki prijatelji**.

Prerijski pes je imel rojstni dan v začetku junija.

Zajec, ki je bil sicer precej sramežljiva in preudarna žival, se je odločil, da ga pokliče že v začetku maja in vpraša, kakšno darilo bi si želel.

»Tako bom imel dovolj časa za pripravo darila, da bo **pravočasno** prispelo tja,« si je rekel Zajec.

Ko pa je Zajec poklical, se Prerijski pes ni odzval na njegov klic.

»Verjetno je spet polno zaposlen na svojem vrtu,« si je rekel Zajec.

»Prerijski pes je strasten vrtnar in prav gotovo zdaj spomladi ves dan dela na vrtu. Poklical ga bom zvečer.«

Toda Prerijski pes tudi zvečer ni odgovoril na klic. Prav tako ni odgovoril naslednji večer.

Zajca je začelo skrbeti.

»Poklical bom Kokoš,« si je rekel Zajec.

»Kokoš je **pametna** in nanjo se lahko vedno obrneš, če potrebuješ dober nasvet.«

Kokoš je ravno vadila računalniške spretnosti, ko je zazvonil telefon.

»Petindvajset ... petindvajset plus tri ... osemindvajset plus deset ... osemindvajset ... o, škoda, morala bom začeti znova,« je rekla Kokoš in dvignila telefon.

»Kokoš! Zelo me skrbi, da se ni Prerijskemu psu **kaj** zgodilo,« je zavpil Zajec in začel vznemirjeno pripovedovati.

Kokoš je začela razmišljati o povedanem.

»Ni treba preveč skrbeti,« je dejala. »A navsezadnje je to res nenavadno. Prerijski pes se resnično rad drži bolj doma in svojega vrta prav gotovo ne bi pustil brez nadzora ...«

»Kaj pa,« je nenadoma zaskrbelo Zajca, »če je jezen name zaradi kakšne stvari in ne odgovarja **samo na moje klice**? Kokoš, sama ga poskusi poklicati, da vidimo, ali bo sprejel tvoj klic.«

Kokoš je poklicala Prerijskega psa, toda zgodilo se je res nekaj nenavadnega: nekdo je odgovoril, vendar to ni bil njihov prijatelj! Neki

čuden, globok glas je doneče zasikal:

»Prerijskega psa so ugrabili! Če ga želite rešiti, vrnite Prekleti diamant Čarovniku barv iz Mračnega skalnega gorovja!« Nato se je glas spremenil v zlovešč zoprni smeh, potem pa je vse utihnilo.

»Vau, kdo je ta Čarovnik barv?« je zavpil Zajec. »Zdi se hudoben in nevaren!«

»Kaj bi lahko imel Prerijski pes z nekim Prekletim diamantom? In kako ga sploh najdemo?« se je spraševala Kokoš.

Prijatelja sta se odločila, da se bosta posvetovala s preostalimi živalmi.

Najprej sta poklicala Nimfo.

»Zelo sta smešna! Ne razumeta, da se je Prerijski pes pošalil z vama?« je vzkliknila Nimfa. Po naravi je bila namreč izjemno vesela in brezskrbna. »Na telefonski klic je odgovoril s popačenim glasom in zdaj se, medtem ko vidva javkata, zelo zabava!« Tako je rekla Nimfa in se vrnila k svojim plesnim vajam.

»Ali naj vprašava Mačko?« je predlagala Kokoš. »Mačka je **učena oseba** in zagotovo bo vedela, kaj bi morali storiti.«

Mačka je vsak dan veliko časa preučevala različne stvari. Bila je zelo ponosna na svoje znanje in rada je uporabljala zapletene besede. Potem ko jih je poslušala, je Mačka malo pokašljala in na način, ki je izražal njeno pomembnost, rekla:

»Gorovje, ki se imenuje Mračno skalno gorovje, se res nahaja nedaleč od doma Prerijskega psa. Kar se tiče Čarovnika barv, pa je to nedvomno izmišljen lik iz ljudskih pripovedk. Toda ne glede na to, kar vem, se bom poglobila še v ustrezne verodostojne vire in vas bom potem obvestila o spoznanjih. Adijo.«

»Ste kaj razumeli?« je vprašal Zajec.

»Mislim, da želi Mačka preveriti, kaj piše v knjigah, preden poda svoje mnenje,« je dejala Kokoš. »Medtem pokličimo Slona ...«

Slon je bil simpatično, ljubko in čedno bitje. Že navsezgodaj zjutraj je nabral čudovit šopek divjega cvetja, starejšemu sosеду je nanosil vodo, okopal se je in zdaj si je vpletal trak v rep.

»Kakšna čudna zgodba,« je zaskrbljeno rekel Slon. »Upam, da se bo vse hitro uredilo. Če vam lahko kako pomagam, se lahko zanesete name.«

Pes je bil strokovnjak za izdelavo in popravilo vseh vrst strojev in naprav. Pravkar je zaključeval projekt, velik balon na vroč zrak, in z rezultatom je

bil zelo zadovoljen.

Balon je bil okrašen z rumenimi in rdečimi črtami, kar je kontrastno odstopalo od neba. Ko je izvedel za izginotje Prerijskega psa, je brez razmišljanja rekel:

»Njegov telefon je verjetno pokvarjen! Telefonske linije so se morale med seboj zaplesti in Kokoš je zaradi tega slišala narobe. V primeru, če je telefon pokvarjen, morate narediti takole ...« in Pes je nadaljeval z zapletenimi tehničnimi podrobnostmi.

Naslednjo so poklicali prijateljico Sovo.

»To mi pa resnično ni všeč!« je vzkliknila Sova. Sova je imela bujno domišljijo; po naravi je bila črnogleda in rada je malo pretiravala. Poleg tega je pravkar gledala zelo strašljiv film.

»Imam zlo slutnjo. Ta Prekleti diamant je znanilec velikih nesreč. Bojim se, da se je nekaj groznega pripetilo našemu Prerijskemu psu in da se bo zdaj ta nesreča zvalila tudi na nas!«

Tiger je bil zadnji na seznamu klicev.

»Moramo ukrepati!« je ostro rekel Tiger, pri tem pa je pihal in puhal, ker je ravno opravljal svojo vsakodnevno vadbo. Ta je vključevala

desetkilometrski tek, dvigovanje uteži, več počepov in druge impresivne stvari. Tiger je bil odličen športnik in pogumen pustolovec.

»Predlagam,« je dejal Tiger, »da se odpravimo na **Veliko pustolovščino** v Mračno skalno gorovje, da bi rešili Prerijskega psa, pa naj se mu je zgodilo kar koli že!«

Ko so izvedeli za Tigrov predlog, so vsi želeli sodelovati v Veliki pustolovščini reševanja Prerijskega psa, celo Zajec in Sova!

Začele so se mrzlične priprave. Prijatelji so hoteli rešiti Prerijskega psa za vsako ceno in vsak po svoje se je začel pripravljati na podvig.

Mačka je pisala **Akcijski načrt** in upala, da bo lahko v praksi uporabila stvari, ki se jih je naučila iz knjig.

Pes je ponudil, da se za pot uporabi njegov čisto novi balon na vroči zrak, na katerem je končeval zadnje podrobnosti in se veselil, da ga bodo kmalu lahko preizkusili.

Kokoš je začela izračunavati najboljše poti do cilja. Bila je zelo navdušena, ker je s Psom dosegla dogovor, da bo skupaj z njim upravljala balon.

Slon je sešil nekaj mehkih blazin, da bi bilo potovanje čim bolj udobno za vse. Res je z veseljem pomagal.

Sova je začela pripravljati neskončen seznam stvari, ki bi bile potrebne za **Veliko potovanje**. Kljub strašnim slutnjam je bila na skrivaj vesela, da bo doživela pravo pustolovščino.

Nimfa je preizkusila nove akorde na svoji kitari in upala, da se bodo odlično zabavali.

Zajec si je kljub temu, da je imel pomisleke, neprestano govoril, da bo varen med pametnimi in pogumnimi živalmi.

Tiger je vadil svoje skoke in prijeme, kajti zelo si je želel premagati vsakogar, ki bi se mu postavil po robu na poti.

Kljub vsemu so bili vsi iz vsega srca veseli, da se bodo **skupaj** podali na to pustolovščino!

MORSKA DOGODIVŠČINA

Balon je gladko letel po nežnem, modrem nebu. Vreme je bilo toplo in prijetno, lahen vetrič je božal prijatelje, ki so bili odlično razpoloženi. Pravkar so pobrali prestrašeno Sovo z drevesa, na katerem je živel. S težavo so uspeli naložiti ogromno prtljage, ki jo je pripravila »za vsak primer«. Zdaj pa so že udobno sedeli. Vsi so bili prisotni.

»Svetilka, odeje, tablete proti prehladu ...« je smeje naštevala Nimfa številne predmete, ko je gledala v Sovino torbo. »Jaz pa sem prinesla s seboj samo svojo kitaro, da bomo lahko peli in plesali!« je rekla Nimfa in zaigrala veselo pesmico.

Slon je razdelil čokoladne piškote, ki jih je pripravil, Pes, Mačka in Kokoš pa so strmeli v zemljevid in razpravljali, kako priti do končnega cilja odprave.

»Pot bo zdaj postala malo bolj nevarna,« je zašepetala Kokoš. »Morali bomo leteti nad morjem, kjer so močni zračni tokovi, nato pa še nad Mračnim skalnim gorovjem. Te gore imajo velike, strme grebene in o njih so pripovedovali čudne legende. Upajmo, da Sova in Zajec nista slišala zanje.«

»Moja leteča naprava je trdna,« je ponosno dejal Pes. »Zračni tokovi ji ne morejo do živega.«

»Legende niso nič drugega kot literarna dela, ki se nanašajo na fantastične dogodke,« je dejala Mačka.

Ob mraku so prispeli do morja. Bele ptice so letale okoli balona, voda je bila temno modro-zelenkaste barve in zajčki iz pene so se preganjali med valovi. Nebo je bilo polno drobnih, medlo osvetljenih, rožnatih oblakov čudnih oblik.

»Poglejte, kako je lepo!« je vzkliknil Slon in začel fotografirati, medtem ko je Mačka razlagala, kako se različni tipi oblakov imenujejo in podrobno pojasnjevala o atmosferskih pogojih, ki oblake ustvarjajo.

»Oblaki okoli nas so kumulusi, medtem ko so tisti v daljavi videti kot stratusi ...«

»In kaj je tisto tam,« je zacvilil Zajec in zaskrbljeno pokazal s svojo tačko na nekaj, kar je spominjalo na temno sivo mavrico, ki se jim je približevala in ki se je očitno razlikovala od preostalih svetlejših oblakov. Še istega trenutka je zagrmelo in oranžna strela je prebodla nebo.

»Bodimo mirni,« je dejala Kokoš. »Nevihta morda ne bo prišla k nam.«

Toda nebo je postajalo temnejše, tudi morje je spremenilo svojo barvo. Zdaj je bilo črno-zeleno in je grozeče bučalo. Začele so padati težke dežne kaplje. Veter je postajal vse močnejši in močnejši in balon se je začel nevarno zibati.

»Na pomoč!« je zavpil Zajec in se stisnil k Slonu.

»Saj sem vam rekla ...« je začela Sova, toda njene besede so se porazgubile v še močnejšem sunku vetra. Vrtinčast vihar je zajel balon in ga s polno silo odnesel naprej nad morje.

Prijatelji so počepnili na dno košare. Slon je zašepetal pomirjujoče besede, Nimfa pa je poskušala pripovedovati šale, ki jih nihče ni poslušal. Zajec se je tresel kot list, Sova pa je mižala. Samo Tiger je hitro vstal pokonci in z

daljnogledom gledal vodovje okoli balona.

Kako dolgo je to trajalo? Vse okoli njih se je vrtinčilo in donelo. Zatemnjeno nebo so razsvetljevale strele ...

»Kopno je pred nami!« je nenadoma zavpil Tiger in pokazal s svojo šapo naprej. Pes je takoj pohitel k njemu in ko se je prepričal, da je pred njimi otok, je vzkliknil:

»Pristanimo tukaj!«

Glasni ukazi so vse spravili k delu:

»Potegnite to ročico! Ne, ne to, drugo, popustite vrv, dajmo, potisnimo skupaj!« In balon se je začel spuščati navzdol.

Toda gorje! Veter je bil premočan in letečo napravo je odneslo mimo otoka, da je strmoglavila na obalne čeri. Balon se je med glasnim truščem razbil, košara pa, v kateri so bili prijatelji, je plavala na vodi, kjer so jo premetavali valovi. Kmalu je zasilna barka začela puščati.

»Lahko zletim na otok,« je rekla Sova, »čeprav je ta veter zelo nevaren in imam slabo ...«

»Ne znam plavati!« je zavpil Zajec.

»Če hočeš, te bom posadil na svoj hrbet,« se je ponudil Sova.

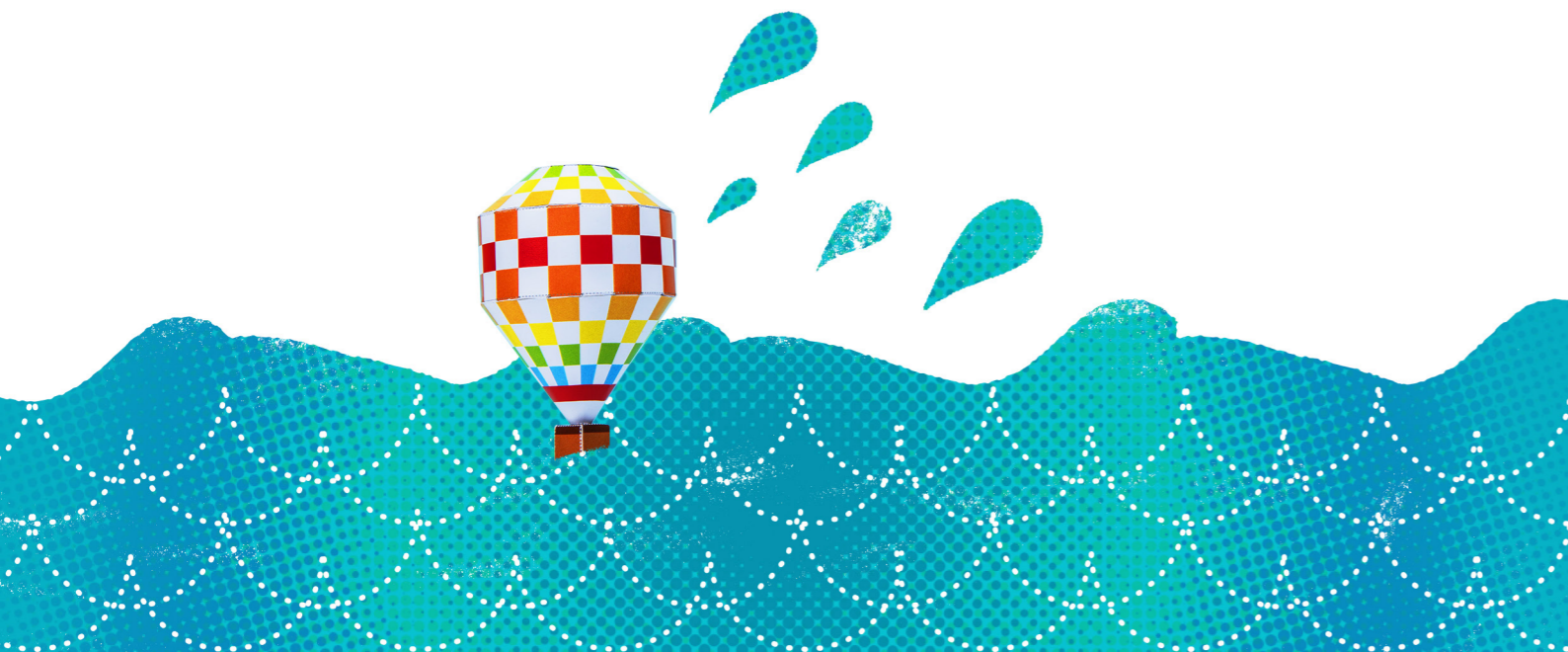
Medtem ko so razmišljali o tem, kako bi morali priti na otok, se je v globini nekaj premaknilo in okoli čolna se je ovil ogromen dolg hrbet. Nato so zaslišali nenavadno brbotanje in nad morsko gladino se je dvignila glava Morske pošasti. Videti je bila kot velikanska belkasta kača in zlobno je strmela vanje s svojim edinim izbuljenim očesom iznad ogromnih grozečih ust.

»Hitro veslajmo, da bomo lahko pobegnili!« je zavpila Kokoš in vsi so začeli veslati s svojimi šapami, krili, desko ali s čim drugim, kar so lahko našli. Čoln je hitro napredoval, a pošast se je še hitreje potopila in se znova pojavila pred njimi ter grozeče odprla svoja plenilska usta. Tiger je spretno vrgel veliko desko, ki je zveri zaprla gobec, vendar le za kratek čas – pošast je stisnila usta in s truščem zlomila desko. Sova je nenadoma vzletela in poskušala kljuniti po očesu velikanske kače, vendar je to kačo le še bolj razdražilo, saj je udarila s svojim repom in prevrnila čoln. Potem je strahotno zarjovela in planila na malo skupino prestrašenih živali z odprtimi usti, v katerih so se videli številni ostri zobje.

»To je konec!« je zavpil Zajec in zaprl oči.

Nenadoma se je pojavil zvok očarljive, fantastične melodije. Zvok jih je preplaval in jih zazibal kot nežna uspavanka ter jim napolnil srca z veselim mirom, kar jih je začelo prijetno uspavati. Pošast, ki je bila pravkar odprla usta, da bi jih pohrustala, jih je odprla še bolj in glasno zavezehala. Zatem je zaprla svoje edino oko in počasi izginila v morju. Rahlo, enakomerno brbotanje in grgranje je nakazovalo, da smrči nekje v morskih globinah.

MODRI OTOK

Mačka je odprla oči. Previdno se je ozrla okoli sebe in osupnila. Ležala je na trati, prekriti s svetlo modro travo, in pokrajina, ki se je razprostirala okoli nje, je sijala v soncu v vseh odtenkih modre – od najblažjega, umirjenega, skoraj belega odtenka do globokega modrega, skoraj črnega odtenka.

Drevesa in grmovje, ki jo je obdajalo, je bilo turkizne barve. Eksotično cvetje v modrikastih odtenkih je širilo prijetno aromo. Reka blede modre barve se je vila med velikimi modrimi kamni. In tam, na največjem kamnu, je sedela lepa morska deklica, ki si je česala dolge lase, okrašene s čudovito modro morsko školjko.

»Kakšne čudovite sanje imam,« si je rekla Mačka, a se je nenadoma spomnila na vse – potovanje, nevihto, pošast ...

»Moje sestre in jaz smo prišle še ravno pravočasno,« je s pojočim glasom spregovorila morska deklica in se očarljivo nasmehnila. »Stara morska pošast je nekoliko razdražljiva in pogosto moramo pomagati izgubljenim popotnikom, tako da jo uspavamo s svojimi čarobnimi pesmimi.«

»Kje sem?« Cvileč Zajčev glas se je zaslišal iz neznane smeri in Mačka se je ozrla naokoli. Zajec je sedel na drugi strani reke in si s šapami drgnil oči. Ja, to je bil Zajec. Res pa je, da je njegov kožuh postal nebesno modre barve! Mačka je pogledala svoj rep – bil je modre barve.

»Ne skrbi,« se je zasmejala morska deklica, »na našem čarobnem otoku je vse modro, a ko se oddaljite od njega, boste postali enaki kot prej. Najdlje sta spala. Zdaj pa pridita, peljala vaju bom k vajinim prijateljem.«

Morska deklica je elegantno zdrsnila v vodo in plavala po reki. Mačka in Zajec sta ji sledila po suhem. Prečkali so majhen modri gozdiček z modrimi pticami, ki so jih pozdravljale z radostnimi vzkliki, in potem, ko so se spustili po gladkem pobočju, kjer so se jim pod nogami potikale drobne modre rakovice, so prispeli do morske obale. Tam je v polnem razmahu vladal vesel direndaj – nekaj morskih deklic je iz morja vleklo nekaj, kar je bilo videti kot veliki kosi blaga, medtem ko sta Tiger in Slon to prevzemala

in vlačila do svetlo modrega peska. Nedaleč stran sta Sova in Pes obešala na vrvi druge kose blaga. Zdelo se je, da Nimfa in Kokoš, ki sta sedeli v senci modrega drevesa, nekaj šivata. Vsi so postali modri, razen Slona, ki je iz neznanih razlogov ostal siv.

»To sem prvič videla, da je na našem otoku nekdo ohranil svojo barvo,« je zamišljeno dejala kraljica morskih deklic.

»O, tu sta!« je veselo zavpila Nimfa, ko je zagledal Mačko in Zajca. »Pridita in nam pomagajta! Izdelujemo nov balon iz jader potopljenih ladij, ki jih te čudovite morske deklice potegnejo z dna morja. Res je zabavno!«

Prijatelji so ostali na otoku nekaj brezskrbnih, srečnih dni. Delali so nov balon in se vmes odlično zabavali z morskimi deklicami in njihovimi številnimi prijatelji. Plavali so na hrbtu raznobarnih rib, se potapljali do potopljenih ladij, letali naokoli na čarobnih drobnih modrih oblakih, se sprehajali ob reki, noreli naokoli po fantastični pokrajini otoka ...

Tako je prišel dan, ko je bil balon pripravljen. Vsi so stali na najvišje ležečem modrem travniku na otoku in nalagali prtljago, ki je čudežno preživela morsko nesrečo in se poslavljali od morskih deklic.

»Toliko ste storili za nas!« je rekel Slon morskim deklicam. »Kako vam lahko povrnemo?«

Kraljica morskih deklic pa se je le nasmehnila.

»Vesele smo bile, da smo lahko pomagale!« je rekla. »Vendar lahko resnično nekaj naredite za nas. Izvedele smo, da ste namenjeni proti Mračnemu skalnemu gorovju. Tam živi naš stari znanec – Čarovnik barv. Če ga srečate po naključju, ga prosite, naj vrne barve na naš otok. Pred časom nas je prevaral in nam jih ukradel; uspelo nam je rešiti samo modro barvo. Zato je tukaj vse v tej barvi.«

»Torej Čarovnik barv res obstaja!« je vzkliknila Kokoš. »Povej nam več o njem!«

In morske deklice so začele pripovedovati zgodbo:

Nekoč je bil Čarovnik barv dober kralj, močan in pravičen. Nosil je bel plašč in krono iz kamnitega kristala. Bil je naš prijatelj in na otok je pogosto prihajal, ker je bil takrat zaročen s kraljico morskih deklic. Ljubila sta se in bila sta srečna skupaj. Toda potem je prišla zlobna čarovnica, ga očarala ter mu srce spremenila v hladen dragulj, v Prekleti diamant. Kralj je zdaj njen služabnik - postal je pohlepen, zloben in začel je krasti barve, kjer koli

hodi. Ukradene barve se spremenijo v svetle, briljantne dragulje: rdeče rubine, zelene smaragde, modre safirje, vijolične ametiste, srebrne bisere, topaze, diamante, mesečne kamne ..., vendar nič ne more zadovoljiti čarovničine pohlepnosti; nenehno si želi vedno več.

Večinoma se Čarovnik barv pojavlja v obliki moškega, prekritega s plaščem, posutim s stotinami barv – draguljev. Lahko pa se spremeni tudi v velikanskega krvoločnega zmaja. Slišali smo, da je nedolgo nazaj med eno od teh preobrazb Prekleti diamant izginil. Zdaj ga čarovnik išče povsod, saj je tam, kjer je bilo nekoč njegovo srce, zdaj prazen prostor ...

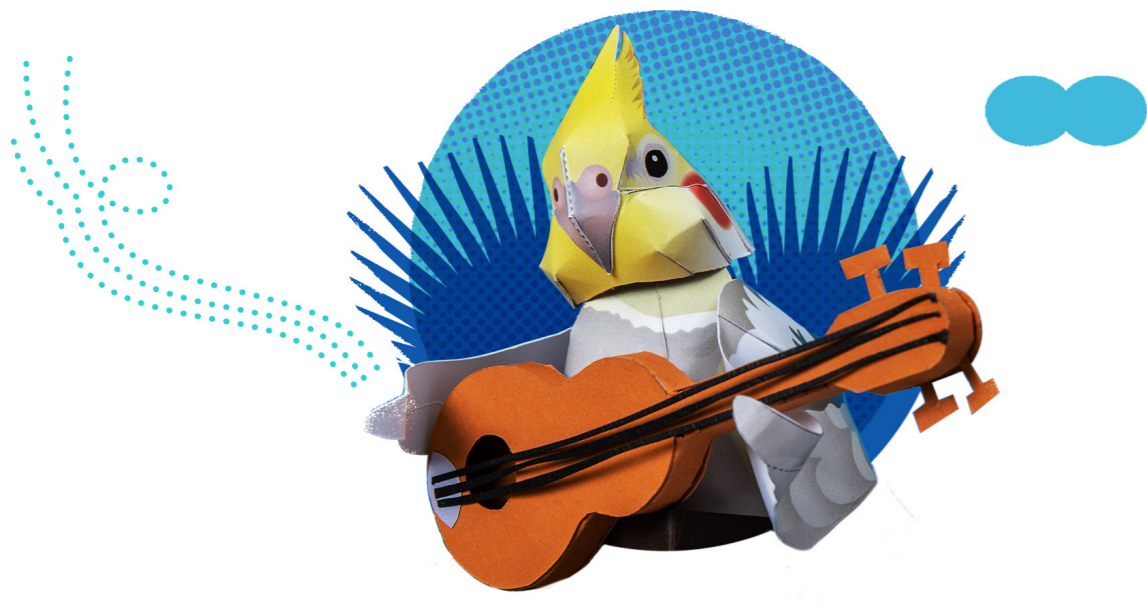
Prijatelji so začudeno poslušali zgodbo in obljubili, da bodo storili vse, kar je v njihovi moči, da povrnejo barve Modrega otoka. Kraljica morskih deklic je ob ločitvi iz svojih las vzela čudovito modro morsko školjko in jim jo izročila:

»Dobro pazite nanjo, pomagala vam bo!«

»Kako lepa je!« je vzkliknil Slon. »Naj pazim nanjo. Okoli vratu jo bom nosil kot verižico.«

»Bon voyage!« so zavpile morske deklice, se potopile v reko in po njej odplavale do morja.

»Tri, dve, ena ... Gremo!« je zavpil Pes in balon se je gladko dvignil v nebo. Pod njimi je Modri otok postajal vse manjši in manjši, dokler ni postopoma izginil v prostranem morju.

MRAČNO SKALNO GOROVJE

Balon z vročim zrakom je že drugi dan križaril nad zemljo. Njegova barva ni bila več modra: ko se je oddaljil od otoka, so jadra ladij spet dobila svoje prave barve in zdaj je bilo jasno, da je balon sestavljen iz številnih pisanih kosov. Tudi živali so dobile nazaj svoje barve, razen seveda Slona, ki se sploh ni spremenil. Leteli so čez hribe in doline, nad mesti in rekami. Ure so minevale lahkotno in prijetno. Peli so pesmi, Nimfa je igrala kitaro, drug drugemu so živali pripovedovale zgodbe, se smejale ... in ko jim je bila vseč pokrajina, so pristali in šli na sprehode.

Toda počasi so nebo začele prekrivati tančice iz mehke megle in zdaj so plavali kot v reki polprosojnih sivih oblakov. Začelo je postajati hladno.

»Vstopamo na področje Mračnega skalnega gorovja,« je dejala Kokoš.

»To mesto mi sploh ni všeč,« je rekla Sova in se zazrla v ostre črne grebene, ki so se začeli prikazovati kot duhovi v megli. »Nekaj tako zlobnega lebdi tod

okoli, da se mi pojavlja kurja polt.«

Tokrat jo drugi niso poskušali umiriti, ker so se tudi sami počutili malodušno. Tudi Nimfa se je zdela potrta. Megla okrog njih je postajala še gostejša in videti je bilo, kot da jih bo zadušila v svojem objemu. Nenadoma se je balon na vroči zrak zamajal, se rahlo stresel in se v zraku popolnoma ustavil. Nastala je tišina. »Čudno,« je zašepetal Pes. »Niti najmanjšega vetriča ni. Kot da je vse naokoli postalo negibno. Naša zadnja možnost je, da izpustimo zrak in pristanemo.«

In tako so tudi storili. Hrib, kjer so pristali, je bil črn in strašljiv. Okoli njih so se razširjali črne skale in grebeni; rastline in drevesa vse naokoli, kolikor je oko lahko videlo, so bili črni in uveli. Vse je bilo tiho in mirno. Drobna ptica, ki je sedela na bližnjem grmu, je bila mirna kot kamen in se sploh ni premikala. Bilo je, kot da bi zla sila oropala naravo vse njene svežine in živahnosti. Slon je trepetal.

»Kakšno žalostno mesto!« je rekel Slon in na oči so mu prišle solze.

»Ali bomo hodili peš čez te zlovešče gore?« je prestrašeno zacvilil Zajec.

»Zlovešče, ja, in nedvomno **zelo nevarne**,« je mrko dodala Sova.

»Pogum! Kar lepo nadaljujmo,« je rekel Tiger, toda tudi on je bil videti zaskrbljen.

»Poleg tega ...« je poskusila pomagati Kokoš, »smo glede na zemljevid relativno blizu hiše Prerijskega psa.«

»Vem, kaj potrebujemo – malo dobrega razpoloženja!« je odločno rekla Nimfa in začela igrati njihovo najljubšo skladbo. Prijatelji so začeli peti, sprva obotavljajoče, a vedno bolj veselo, dokler niso začutili, da se jim vračajo veselje, moč in upanje.

Strma pot, ki je vodila v majhen gozd črnih dreves, se je videla ob vznožju hriba. Odločili so se, da ji bodo sledili.

Tiger je hodil prvi v vrsti in čistil pot skozi vedno gostejše grmovje in drevesa. Kokoš, ki je nosila kompas in zemljevid, je skakala tik za njim, za Kokošjo pa Mačka, ki je imela na voljo veliko koristnih nasvetov. Nimfa je skakala z veje na vejo ob poti in žvižgala. Za njo je z majhnimi koraki drobil Zajec, medtem ko je Slon hodil zadaj in potiskal Zajca ter mu pomagal, če je naletel na oviro. Sova je letala nad vsemi, mrmrala nekaj nerazumljivega z mrakobnim izrazom na obrazu in se občasno odpravila preveriti, ali je cesta prehodna.

Okrog njih je še naprej kraljevala grozljiva tišina. Nenadoma je Zajec, ki je ravno prečkal razpoko v zemlji, napol prekrito z velikim kamnom, hitro dvignil ušesa.

»Ali slišite to?« je vprašal Zajec.

Vsi so se ustavili in začeli poslušati. Iz razpoke je prihajal komaj zaznaven, enakomeren ponavljajoč se zvok.

»Glej,« je nenadoma zavpila Nimfa, »tu so sledi!«

Vsi so se približali. Mačka je vzela lupo, preiskala zemljo in na način, ki je izražal njeno pomembnost, dejala:

»To so sledi zelo majhnega sesalca, verjetno veverice ali ...«

»Prerijskega psa!« sta naenkrat skupaj zavpila Slon in Kokoš. »Morda je bil Prerijski pes tukaj!«

Spet se je zaslišal ritmično se ponavljajoč zvok. Vsi skupaj so gledali v majhno razpoko.

»Kaj bi to lahko bilo? Kako naj pogledamo noter?« je vprašala Nimfa.

»Prepusti meni,« je rekel Slon, »ta kamen bom zlahka premaknil.« Potem je kamen spretno odmaknil s svojim trobcem. Prikazal se je vhod v jamo in zdaj je zvok postal zelo jasen. Toda bolj so gledali, manj so videli, ker je bila notranjost jame temna kot noč. Celotna svetilka s svojimi žarki ni mogla osvetliti dna.

»Lahko skočim noter,« se je ponudil Tiger.

»Zelo si pogumen,« ga je prekinil Slon. »Toda skočiti v globoko jamo, ne da bi

vedel, kaj je na dnu, je preveč nevarno.«

»Jaz bom šla,« je s težavo rekla Sova, »ker sem edina, ki lahko leti in vidi v temi ... in nekdo se mora žrtvovati.«

In skočila je v odprtino.

Nedolgo za tem so zaslišali prhutanje kril in Sova se je spet pojavila na površju popolnoma prekrita s pajčevinami in prahom.

»Jama je velika in precej globoka,« je rekla pomembno. »Seveda je bilo zelo nevarno, vendar sem tvegala in uspela priti do dna. Tam je jezero z ostrimi štrlečimi skalami in v plitvini leži velik prozoren dragulj. Videti je, kot da utripa in v vodi ustvarja drobne krožne valove. Mislim, da zvok, ki ga slišimo, izvira od njega. Poskušala sem ga prijeti s kljunom, vendar je dragulj prevelik.«

Vsi so se pomenljivo spogledali, Kokoš pa je rekla:

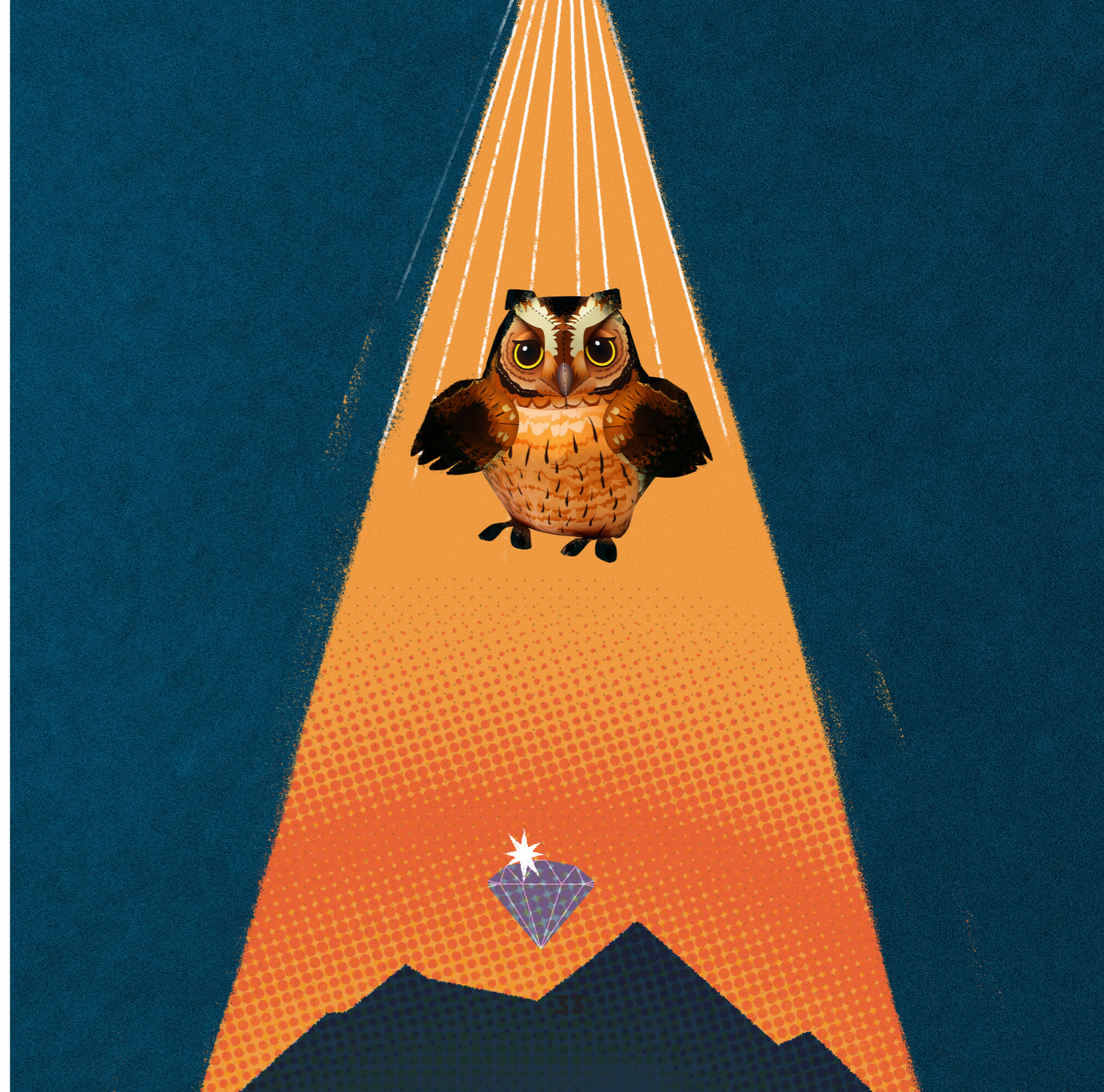
»Velik, bleščeč, prozoren dragulj, ki utripa ... kot srce. Saj to je Prekleti diamant!«

»Imam nov predlog!« je rekel Tiger, ki je nestrpno hodil v krogu naokoli.

»Privežite me z nečim in me spustite tja dol. Jaz ga bom pobral.«

»To je odlična ideja,« je dejala Mačka. »Toda ti Tiger si pretežak. Bolje bi bilo, če bi spustili v jamo majhno žival.«

Vsi so pogledali Zajca.

»No ...« je začel Zajec. Toda potem se je spomnil ugrabljenega Prerijskega psa, ki zdaj verjetno upajoč čaka, in je končal s tresočim glasom: »Ja, to je čudovita ideja!«

»Dobro je, da sem vse to že predvidela,« je rekla Sova in ponosno vzela iz prtljage močno vrvi.

In tako so en konec vrvi privezali na drevo, drugega pa na Zajca. Potem so se postavili v vrsto in ga začeli počasi spuščati v jamo. Po nekaj neskončnih minutah je Zajec zavpil: »Imam ga!« in prijatelji so ga hitro potegnili nazaj.

Ubogi Zajec se je ves tresel in s svojim mokrim kožuščkom je bil videti zelo bedno, a kljub temu je bil nasmejan in srečen. Vsi so mu ploskali.

»Dobro opravljeno, Zajec, res si bil junaško pogumen!« je v iskrenem občudovanju zavpil Tiger in Zajcu se je zasvetil ves obraz.

»Tukaj,« je rekel Zajec in iztegnil mokro tačko. V njej je zasijal velik, zaslepljujoče lep, bleščeč diamant.

»Tako torej, to je kraljevo srce, ki se je spremenilo v prekleti dragulj,« je zamrmrala Nimfa.

»Hotel sem reči, da je lep,« je vzkliknil Slon, »če ne bi vedel, koliko zla je v njem!« Prijatelji so se odločili, da je najbolje, da Tiger, ki je najmočnejši, skrbi za dragulj in tako so nadaljevali pot. Toda že po nekaj minutah so bili priče prizoru, zaradi

katerega so se nenadoma ustavili. Pot je bila pokrita s kamenjem in drevesi, ki so ležala polomljena brez reda, kot da se je tamkaj pravkar končala bitka. Toda na sredi tega prizorišča, kjer je bila čistina, se je nahajal ... Prerijski pes!

»Hura!« je veselo zavpila Nimfa in se hitro odpravila proti njemu, vendar se Prerijski pes ni premaknil.

Bil je črn, miren in nepremičen v rahlo sklonjenem položaju ter z odločnim izrazom, kot da bi se pripravljaj na skok. Prijatelji so obkrožili čudno podobo.

»Videti je, kot da je okamnel,« je mrakobno rekla Sova, ko se je dotaknila tačke Prerijskega psa. Vsi so žalostno utihnili. Čez nekaj časa je Mačka malo pokašljala in rekla:

»Glede na zbrane podatke lahko logično sklepamo, da je vse to delo

Čarovnika barv. Uničil je naravo na gori s krajo vseh njenih barv. Vzel je tudi Prerijskemu psu njegovo barvo, njega pa spremenil v kamen. Toda zakaj je Prerijski pes prišel sem in zakaj ga je čarovnik napadel?»

»Da, kaj ima Prerijski pes s Prekletim diamantom?« je rekel Tiger in obrnil diamant v svoji šapi. Prijatelji so se zazrli v njegovo prekleta svetlobo, kot da bi v njej iskali odgovor na svoja vprašanja.

»Bi radi vedeli, kajne?« je nenadoma zasikal globok, hripav glas. Vsi so se presenečeno ozrli in Zajec je skočil tako visoko, da je zadel ob vejo. Za njimi je stal Čarovnik barv in jih gledal z zlobnim izrazom. Bil je dobro grajen in grozljiv, njegovo ogrinjalo pa se je vrtelo okoli njega kot večbarvni ogenj, ki je žarel s pomočjo žarkov tisočih draguljev, ki so ga pokrivali. Ob njem je stala visoka ženska v smaragdno zeleni obleki. V njenih gostih rdečkastih laseh se je bliskala diamantna tiara, njene dolge blede roke pa so bile prekrite z obročki, na katerih so bili raznorazni dragulji. Čeprav je imela običajen obraz, je bilo na njem nekaj odvratnega. Oči so bile krute, nasmeh pa zloben in ledeno mrzel. Prijatelji so se tresli od mraza, ki ga je izžarevala.

»Ta neumni prerijski pes je skril Preklet diamant,« je rekla z ravnodušnim glasom. »Ni mi hotel povedati, kje je. Zato je dobil, kar si je zaslužil. Vendar ste se vi izkazali za še bolj neumne s svojo naivno zvestobo in upanjem, da ga

boste lahko rešili. Zdaj bo moj zvesti Čarovnik znova pridobil na moči in še naprej bomo ropali barve živali, rek, gora, gozdov ...«. Povzdignila je glas: »Celotna zemlja bo pripadla nam! ... Dajte mi diamant.«

»Nikoli!« je zarenčal Tiger in pogumno vstal. Ostali so ga obkrožili, pripravljene na boj do zadnjega. Čarovnica se je zlobno nasmejala in pokimala Čarovniku barv. Ob tem znaku se je začel hitro vrteti okoli sebe, dokler se ni spremenil v barvit vrtinec. Postopoma je vrtinec upočasnil svoje gibanje, začel se je umirjati in v njegovem središču se je pojavil velikanski, strašen zmaj. Njegov trup je bil namesto luskin prekrit s svetlečimi dragulji. Zver je odprla usta in začela vdihovati zrak okoli sebe. Prijatelje je še bolj zazeblo in začutili so, kako je izginila toplota. Njihove barve so zbledele in izginile v odprti gobec zveri. Tako so vsi postali črni in nepremični kot gozdna skulptura. Vsi razen Slona! Še vedno je bil siv in živahen ter je pogumno zrl v zmajeve oči. Zmaj je nezaupljivo strmел in rekel:

»Slišal sem, da obstajajo krepostna bitja s čistim srcem, katerih barve je zelo težko vzeti ... Toda počakaj, še vedno ne veš, kaj vse sem sposoben narediti!« In spet je odprl svoj gobec in tokrat je iz njega izbruhnili siloviti ognjeni zubelj; ta je osmodil vse pred seboj na poti k Slonu. Nenadoma pa se je modra školjka,

ki je Slonu visela okoli vratu, premaknila in iz nje je pljusknili morski val. Val je naraščal vse višje in višje, dokler se ni dvignil nad vrhove dreves. Potem pa se je nenadoma razlil naprej in med cvrčanjem pogasil ogenj in se silovito razlil čez zmaja in čarovnico, da ju je z veliko močjo vrglo ob skale. Čarovnica se je razbila na tisoč kristalnih koščkov, ki so se topili v zraku kot led, Zmaj pa je ostal skrušen brez življenja ob vznožju skal.

Slon je počasi pristopil k njemu.

In potem se je zgodilo nekaj nenavadnega: dragulji na zmajevem trupu so začeli vedno bolj sijoče žareti, njihovi barvni žarki so se bleščali in se začeli prepletati okoli Slona. Njihova lepota ga je preprosto hipnotizirala!

»Kako lepo bi bilo, če bi bili ti dragulji moji,« je pomislil Slon, »okrasil bi si glavo in rilec ... Bil bi lep in čaroben ... in vsi bi me spoštovali in občudovali.«

Slon je segel proti svetlečim draguljem, toda naenkrat se je spomnil na počrnelo in uvelo naravo, okamnele ptice ... in srce mu je zatrepetal. Pogledal je proti okamnelim prijateljem in se predramil, kakor bi se vrnil iz sanj. Nato je otresel z glavo in z jasnim glasom rekel:

»Čarobni, barviti dragulji, lepi ste! Toda živa narava je lepša in njene spreminjajoče se barve so še bolj čarobne. Prijateljstvo in ljubezen pa sta največja med vsemi dragulji na svetu!« V trenutku, ko je izgovoril te besede, so

se dragulji premaknili, odleteli v zrak in se spremenili v barvite drobne lučke, ki so veselo plesale v zraku. Postopoma so se začele prepletati v čudovito mavrico, ki se je začela dvigovati nad gozdom. Vse pod mavrico pa je postalo barvito, živo in začelo se je premikati. Listi dreves so zamigetali, zaslišala se je ptičja pesem, v zraku so se pojavili pisani metulji ...

Tudi prijatelji so začeli prihajati k sebi in se presenečeno ozirali naokoli. A največje presenečenje je doživel Prerijski pes.

»Kaj počnete tukaj?« se je začudil. »In kaj se je zgodilo s Čarovnikom barv? Sem ga premagal?«

»Vsi skupaj smo ga premagali,« je z nasmehom odgovoril Slon, potem pa jim je povedal, kaj se je zgodilo.

»In ti Prerijski pes, kaj si počel tukaj?« je iz radovednosti vprašala Nimfa.

Prerijski pes jim je povedal zgodbo:

»Veste, kako zelo obožujem svoj vrt. In to pomlad je bil izjemno lep: polno rdečih vrtnic, belih marjetic, modrih vijolic, zlatih trobentic, vijoličnih krizantem ... Nekega dne se je prikazal Čarovnik barv; pritegnila ga je mnogobarvna lepota mojega vrta. Skozi okno sem videl, kako se je spremenil v zmaja in ugrabil vse barve! Pohitel sem na vrt, toda preden sem prišel tja, je že izginil in za seboj pustil črn in uvel vrt. Nato sem na cvetlični gredici opazil velik sijajen

dragulj. V tistem trenutku nisem vedel, da je to Prekleti diamant, vendar sem sumil, da je pripadal Čarovniku barv. Mislil sem, da mu ga bom odnesel in v zameno mi bo povrnil moje barve. Med potjo sem skrtil diamant v jami; k odprtini sem potisnil kamen, da bi jo zaprl, in mesto označil s stopinjami. Ravno ko sem končal, sem zagledal Čarovnika barv, ki se je napotil proti meni. Odkril je izgubo in je divjal od besa.«

»Vrni mi diamant!« je zavpil.

»Samo če mi vrneš barve mojega vrta!« sem odgovoril. Ko je spoznal, da me ne bo mogel prepričati, se je Čarovnik barv vrgel name ... in me napadel. Jaz sem skakaje bežal in se skrival za drevesi in grmovjem, ki jih je jezno podiral ... in po tem se ne spomnim ničesar več.

»Torej, ko je Kokoš poklicala Prerijskega psa po telefonu,« je ugibal Pes, »je čarovnik v njegovi hiši iskal diamant!«

Diamant je bil že večkrat omenjen. Tiger je preveril svoj žep in začudeno zavpil:

»Ni ga več! Prekleti diamant je izginil!«

»Morda ...« je zamišljeno rekla Kokoš. »Tako kot drugi čarobni dragulji se je spet spremenil v tisto, kar je bil pred čarovnijo ... v srce, pravo kraljevo srce!«

Vsi so se obrnili k skali, kjer je do nedavnega ležal zmaj. Namesto njega je bil

tam moški, ki si je z roko pritiskal na prsi. Njegova drža je spominjala na Čarovnika barv, vendar se je njegov obraz spremenil, da je bil videti lep in nežen. Njegov plašč je postal bel in njegova krona iz kamnitih kristalov se je svetila na soncu. Toda oči so mu potemnele in videlo se je, da je bil smrtno ranjen. Prijatelji so ga previdno obkrožali.

»Prosim za odpuščanje,« je tiho spregovoril kralj. »Moje pravo srce se mi je vrnilo v prsi in mi odkrilo, kakšna hudobna in pohlepna zver sem postal. Zdaj, ko moja moč blede in zapuščam to življenje, se zavedam napake, ki sem jo naredil, ko sem zaupal zli čarovnici!«

Njegov obraz se je spačil od bolečine.

Prijatelji so utihnili. Zajec in Slon sta se cmerila.

Nenadoma se je modra školjka spet premaknila, poletela in pristala v kraljevi roki. Nasmehnil se je in z zadnjimi močmi je školjko prinesel k ušesu. Očarljiva pesem kraljice morskih deklic je privrela iz nje in kot zdravilni balzam pomirjala njegovo bolečino. Kralj je zaprl oči in padel v čaroben spanec.

SLAVJE

»Zajec, daj jagode na torti bližje eno drugi!« je rekla Mačka. »Sova, sveče postavi tako, da bodo blizu roba!«

Ti trije so se namreč vrteli v kuhinji Prerijskega psa, medtem ko je bila na vrtu pogostitev v polnem teku. Nimfa, Pes in Tiger so plesali ob zvoku vesele glasbe in okoli njih so lebdeli pisani baloni. Vonj čudovitih cvetov s cvetličnih gred je napolnil zrak. Na zelenih vejah bližnjih dreves so visele lučke in pod njimi je bila miza, polna dobrot. Prerijski pes je sedel na čelu mize, poleg pa sta sedela Kokoš in Slon. Znova in znova so obujali spomine na dogodke z Velikega potovanja.

»Hvala, prijatelji!« je rekel Prerijski pes. »Rešili ste mi življenje in nikoli nisem imel tako čudovite pogostitve za rojstni dan!«

Glasba je utihnila in iz kuhinje se je ob spremljavi Zajca, ki je pel z

visokim glasom, podobnim otroškemu, in ob precej ostrem, a navdušenem Sovjem skovikanju, oglasil prijeten Mačkin glas:

»Vse najboljše za te ...«

»Vse najboljše za te, dragi Prerijski pes ...« so se vsi pridružili pesmi in postavili pred Prerijskega psa veliko slastno torto, na kateri je bilo veliko prižganih svečk.

Prerijski pes je pihnil svečke, vsi so ploskali in prišel je čas za darila.

»Oh, cela košara, polna do vrha!« je veselo vzkliknil Prerijski pes in jih začel odpirati. Dobil je vrtno orodje, kozarec prav posebnega medu, seme eksotičnih rož ... Prerijski pes je bil presrečen in je potrpežljivo odvijal vsako darilo posebej. Končno je prišel do zadnjega zavitka; bil je precej velik in težek.

»Od koga je to?« je vprašal Prerijski pes.

»Pravzaprav ne vemo,« je pojasnila Kokoš. »Prišlo je danes po pošti in mislili smo, da je presenečenje za tvoj rojstni dan.«

V paketu je bil kovček iz ebenovine, okrašen s srebrnimi vzorci.

Prerijski pes je pogledal v skrinjico in vzkliknil:

»Tu piše: 'Za Zajca, Psa, Nimfo, Mačko, Slona, Sovo, Tigra, Prerijskega psa in Kokoš!'«

Potem je odprl skrinjo in vsi so zajeli sapo. Devet draguljev se je svetilo kot zvezde na blazini, narejeni iz temno modrega žameta – vsak dragulj je imel drugačno barvo, vendar so bili vsi enako lepi. Po začetnem presenečenju je Zajec rekel:

»Čudoviti so, a najbolj mi je všeč mesečev kamen.«

Prerijski pes ga je vzel v tačko in vzkliknil:

»Zajec, na njem je napisano tvoje ime!«

Medtem je Tiger rekel:

»Najbolj mi je všeč svetlo rdeč.«

Prerijski pes je vzel rubin in predstavljajte si njihovo presenečenje, ko so prebrali na njem napisano ime 'Tiger'. Izkazalo se je, da je vsem dodeljen ravno tisti kamen, ki jim je bil najbolj všeč.

»To je darilo nekoga, ki nas dobro pozna!« je poudarila Kokoš.

»Glej, tudi pismo je!« in pokazal je na ovojnico, ki je štrlela izpod blazine.

Ovojnica je bila narejena iz zlatega papirja, na sredini pa je bil kraljevski grb. Prerijski pes jo je nestrpno odprl in začel brati:

»Našim dragim, pogumnim in dobrim prijateljem z neskončno hvaležnostjo. Ne pozabite, da ste vedno dobrodošli tukaj! Kralj in kraljica **Večbarvnega otoka**.«

Prijatelji so se spogledali. Potem je Prerijski pes vzel kuverto in vsi so strmeli v kraljevski grb.

Na njem je bila krona iz kamnitega kristala, na kateri je bila vdelana prelepa modra morska školjka.

KONEC

